

Славко Стаменић

ХВАЛА ГОСПОДУ БОГУ МАХЕ, ЧОВЈЕЧИЦЕ ЛОТОВЕ

Господ убија, али и оживљује, оживљује
штит је мени у Бога, који чува оне који су богоугодна срца.

Псалми Давидови, 7/10

1.

1. Ма на мах се Маха осврну да још једном, да последњи пут види дом свој, дом богоугодне чистоте, бистру и невину кап у мору гријеха над којом је брижно и неуморно годинама бдјела те чистотога и честитога сачувала га, и да га таквог до конца вијека својега у оку својем и у души својој сачува, сачува га заувјек.

2. И хтједе Маха одмах узбрдо, за Лотом, за господаром својим, а обје кћери, Господу Богу хвала, већ хитрим трком узмакле далеко, бјежећи од дажда сумпора и огња којим Господ у гњеву својем засопљује Содом гријеховима препуњен.

3. Но ноге јој се никако не мичу као да дијел брда постају, дијел тврдога камена постају. Обезријечена чудом овим Маха Лотова уплаши се каквог незнаног гријеха својега, но два анђела јасно казаше Лоту: *Ако имаш овдје још кога свога, или зетја или сина или кћер, или кога жод свога у жраду овом, гледај нек иду одавде.* Спаса достојни бејаху, дакле, и сви које поменуше, док Лота и човјечицу му вјерну подразумеваху, јер ми, човјек и господар мој и ја, слушкиња непоколебива господару својем, тај дом чистоте и јесмо. Али дијел тврдога камена као да све до паса већ постаје збуњена Маха која каза: *Како обасирије Господ облаком у гњеву свом кћер јудејску, и не спомену се ногу својих у дан гњева својега, ногу, тијела и душе који њега чистиоџ носаше кроз бласто содомско.*

4. И још, сјећа се Маха, кад зора забијеље навалише анђели на Лота говорећи пре крвавога дажда: *Устани, узми жену своју и двије кћери своје које су шу, да не погинеш у безакоњу града шогоа.*

5. И још, сјећа се уплахирена Маха, узеше и њу анђели под руку и изведоше их из града, под брдо.

6. И сјети се Маха, сада већ смртнијем страхом обузимана, да анђели казаше да не стају и да се не осврћу. Но не поменуше казне никакве. А и чему, ако и осврнеш се не због жала над градом безакоња, но да огњиште чистоте понесеш у оку своме.

7. Маха подиже главу и гледајући у Небо каза: *Господ убија, али и оживљује, оживљује и сада праведне, оживљује Творац.*

8. Он може да каже: *Нека буде... И оно буде!*

2.

1. *О како је Бог милосрдан, порадова се Маха, кад видје да на длану лијевом милога јој Лота а на длану десном радост кћери рођених из богугодне љубави Господ вазноси увис, далеко од дажда. Али се не осврћу, ни на затр Содома и Гомора, ни на затр цијеле равнице содомијске, ни на затр грјешника доље, али ни да виде пење ли се за њима и већ остарјела Маха, Маха чија стопала, чије голени, чија кољена, чија бедра већ каменом постају.*

2. Радује се спасу ближњих, но ипак јој сузе падају на камене уде. Радује се вољи Божјој да Лота јој и кћери јој у праведнике броји, моћи Божјој радује се и диви, јер Он ће безбожнике у мраку беспокретним држати а сачуваће ноге милијех својих јер путем Његовим иду свагда, ријечју својом свемоћном сачуваће их. Јер у ријечима Његовим бјеше и јесте живот.

3. *Он може да каже: Нека буде... и оно буде!*

4. Јер Господ не одбацује за свагда!*

* Плач Јеремијин, 3/31

5. *И Он воли праведнице које шриљиво и без роишања носе додељену им судбину, још кад човјечици каза: шеби ћу многе муке задати кад зашрудниш, с мукама ћеш рађати и воља ће твоја стајати под влашћу мужа твојега и он ће ти бити господар! У нашем дому, усред грехосмртног Содома, само шако и бејаше: имах силнијех мука у шрудовима и све издржах Бога хвалећи, у боловима сам кћери рађале и Бог ме боловима из којих се нове човјечице рађају благословио, господару својем васдан сам покорна и послушна била, бдијући, заједно са човјеком својим над богоугодном чистиошом и неоскврњеном бјелином дома нашега у бурном мору содомијског безакоња, бедемом Божјим дом наш бејаше пред*

шаласима безакоња... говори све дрхтавијим гласом Господу и себи, док јој сузе капљу на све тврђи стомак, али ријечи њене као да се самосврховито разлежу окољем и чиле у хуку содомског дажда и даху Божјега гњева. *Господе, Ти као да не чујеш мољења моја сред овога сирашног ѿмора, моја вайљења Ти...* чиле ријечи у мрвљењу зидова, у јари пламена и пари сумпора који овладаше долином.

6. Маха подиже главу и гледајући у Небо, не видећи више Лота својега и кћери своје, каза: *Господ убија, али и оживљује, оживљује и сада праведне, оживљује Творац.*

7. Зна Маха да човјек и свом својом снагом, нити силином жеља својих, ма и праведник био, неће надјачати вољу Божју, и праведнику кадкад неспознајну. Јер који се супроте Господу, сатреће се. Он може да каже: Нека буде..., и оно буде. Али и зло сваковрсно у трну Он може добром привести. Само да каже буди, и оно буде. Господ је дио мој, зна душа моја, и у Њега се зато уздам*.

* Плач Јеремијин, 3/24

8. *Можда су сузе моје, које сада на камене жруди падају, исповеда се плачевним гласом тихо Господу, грех мој, већи од освртања на добро моје, сузе ове као и оне када сам дуго тужна у срцу молила: Господе мој вољени, не заборави слушкиње своје, нешто ѿдари слишкињи својој чедо мушко и ја ћу га намениши Теби, Господе.*

9. Каменио се Махи врат кад је погледом тражила господара својега Лота и кћери своје по врху брда спаса. Скамени се Махин поглед кад угледа вољом Божјом спасене ближње своје. И хвалила је захвална Маха, човјечица Лотова, Господа својега све док су мисли могле плутати главом која све више личи на камен, све док су сузе могле истицати као два танка слапа из каменог извора

10. А зар Господ убија, али и оживљује, оживљује и сада праведне, оживљује Творац. *Добро је мирно чекаши спасање Господње.**

*Плач Јеремијин 3/6

3.

1. А сутрадан рано уставши Аврам отиде на мјесто гдје је стајао пред Господом. И погледа на Содом и Гомор и сву околину по оној равни; и погледа а то се дизаше дим од земље као дим из пећи. Па прошета брдом спаса Лотова, и зачуди се стубу каменом којег раније ту било није. И, гле, стуб камени бејаше слан, слан и горак, као начињен од камених суза.

2. Спусти Аврам руку своју на стуб скамењених суза и свој прозорљиви поглед подиже гледајући нешто у даљини, нешто далеко од мје-

ста овога и далеко од трена овога: узе Исус Навин уз обилату помоћ и многе савјете Божје којима га сјетоваше да град Јерихон узме, и све проклето оштријем мачем, све што бјеше у граду, и цара и јунаке јерихонске, жене и дјецу и старце, и волове и магарце и овце.

3. И усред метежа ратнога, сјети се Исус Навин, те рјече двојици што прије уходише земљу јерихонску да сачувају главу њихове Раве, курве јерихонске, која њих заштити кад разоткрише их јерихонске страже: Исус рече: *Идијте у кућу оне жене курве и изведијте њу и све што је њезино као што сте јој се заклели!*

4. И отишавши они момци што уходише земљу, изведоше Раву курву и оца јој и браћу јој и што год бјеше њезино, и сав род њезин изведоше и оставише их иза окоља Израиљева.

5. Град спалише огњем и што бјеше у њему; а Раву курву и дом оца њезина и све што бјеше њезино остави у животу Исус Навин.

6. И Господ бијаше с Исусом Навином и разгласи се име његово по свој земљи.*

*Књ. Исуса Навина, 6/21-27

7. Спусти Аврам свој поглед на камен и као да чује: *Господ убија, али милостиви Господ Бог и оживљује, оживљује и сада праведне, оживљује Творац. Добро је мирно чекајти спасење Господње.** И крену низа страну говорећи речи: *Хвалијте Бога у светињи његовој! Све што дише нека хвали Господа! Алилуја!*

*Плач Јеремијин, 3/6